

pa nama niso prizanesli najini narodni nasprotniki. Leta 1916. sva bila oba potrjena za črna vojnika. In ko so bili najini vrstniki oproščeni iz službenih ozirov, naju ni hotela oprostiti višja vojaška oblast. Šemrl je moral oditi na vojaško službovanje v Siegmunds-Herberg na Spodnjem Avstrijskem, kjer so ga dodelili k straži v ujetniškem taboru. K sreči pa je bil tam za poveljnika dober in zaveden Slovan, Poljak Bureš, ki je Šemrlu blagohotno lajšal službovanje in mu je večkrat dal dopust na veliko jezo njegovih radovljiških preganjalcev.

Prihodnje leto bo prijatelj Šemrl doslužil in stopil v zasluženi pokoj. Ostane pa v Lescah in si tu poišče miren dom. Sedaj ga ne miče v njegov rojstni kraj Črni vrh nad Idrijo, ki je nanj raztegnila svojo nasilno državno oblast grabežljiva in Slovencem skrajno sovražna Italija. Želim njemu in njegovi družini na novem domu mnogo, mnogo let mirnega in zadovoljnega življenja kakor tudi dočakanja srčnozaželenega dneva, ko tudi njegovemu ljubljenu rojstnemu kraju zasije svoboda!

Solza.

*Tam Hrušica v temò se skriva,
Snežnik objeli so okovi,
opasan s trnjem Javornik počiva
in v Črni vrh lijó otrovi.*

»V Postojni je kristalna jama
in v njej so biseri nešteti.«
»»Ah, kam? Zagradil tujec pot je nama...««
»In biseri?« — »»Iz nje so vzeti!««

»Saj solnčna naša je Vipava!
Kaj mar so steze ti neznane?«
»»Ne smeva... Tuja tamkaj je zastava,
mejnik je zakopan v Podstrane...««

»Pa Idrija? Se ona je li skrila?
Daj, vprašaj urno lastovico!«
»»O, veš, še njo je sila tujčeva zalila,
da vzame ji slovensko govorico...««

Albin Čebular.

